

dere 50 pct. af kommunernes lønudgifter. Kommissionen mente, at den eksisterende skoletandpleje burde udbygges, før der blev taget skridt til indførelse af obligatorisk småbørnstandpleje overalt, selv om der ud fra en logisk og faglig betragtning burde begyndes med spædbørns- og småbørnstandpleje.

Da betænkningen forelå, var ca. halvdelen af landets undervisningspligtige børn omfattet af en skoletandplejeordning med regelmæssige tilsyn og tandbehandling. Der var imidlertid en ikke ubetydelig mangel på tandlæger, hvilket kunne vanskeliggøre forslagets praktiske gennemførelse. Dertil kom, at man på dette tidspunkt var i færd med forberedelsen af kommunalreformen og i sammenhæng hermed en omlægning af refusionssystemet. Tidspunktet var derfor ikke særlig belejligt til at pålægge kommunerne nye opgaver. Ændringen i den kommunale struktur og etableringen af langt større kommuner ville efter indenrigsministeriets opfattelse i sig selv indebære et yderligere skridt i retning af at bringe flere børn ind under en systematisk tandplejeordning.

Den 4. juni 1970 vedtoges her i tinget en beslutning, hvori folketinget opfordrer regeringen til — efter forudgående forhandlinger med de kommunale organisationer — at fremsætte forslag til lov om offentlig forebyggende børnetandpleje. Under udvalgsbehandlingen af forslaget til folketingsbeslutningen gav jeg udtryk for, at vi i indenrigsministeriet — efter kommunalreformens gennemførelse — arbejdede med et lovforslag, på grundlag af hvilket forhandlingerne meget snart ville kunne indledes.

Siden 1966 har forholdene udviklet sig i gunstig retning for gennemførelse af en ordning, der gør det obligatorisk for kommunerne at sørge for, at alle børn i den undervisningspligtige alder får forebyggende og behandelende tandpleje. I kraft af kommunesammenlægningerne vil flere børn efterhånden komme ind under systematisk tandpleje. Så vidt jeg ved, ordner man sig noget forskelligt i de ny stor-kommuner med hensyn til tilrettelæggelsen af denne udvidelse, men det skulle være et overgangsfænomen. En forbedret udligningsordning mellem kommunerne og selve det faktum, at kommunerne er blevet større og mere økonomisk bæredygtige, bevirker, at det findes rimeligt fortsat at lade dem selv bære udgifterne. Endelig er tandlægemangelen i de senere år blevet afhjulpet betydeligt. Med den trin-vise ordning, som lovforslaget hjemler, skulle der således ikke længere være betænkeligheder ved nu at gennemføre det ønske, som længe har været næret om en ligestilling af alle landets børn på dette område.“

Lovforslaget blev mødt med velvilje fra alle folketingets partier, omend der fra flere sider blev udtrykt beklagelse af, at forslaget som følge af mangelen på tandlæger ikke omfattede samtlige børn, men alene børn i den undervisningspligtige alder. — I den af folketingsudvalget afgivne *betænkning* anføres det bl. a., at udvalget med inden-